

Стоилъ.

Не ми е сега на умъ имято му.

Грабо.

Да не забравишъ да ми напишешъ тѣя думы; искамъ да ги туря съ златны буквы надъ вратата на *софраджійницата*.

Стоилъ.

Съ благодареніе! Колкото за вечерята, оставете таз' гържа отгоръ ми; азъ ще сторя каквото трѣба.

Грабо.

Виждъ наистина . . .

Кольо.

Толкозъ по добръ! По малко трудъ за мене.

Грабо.

Тука, Стоиле, трѣбатъ нѣща, които да насищатъ лесно; най напредъ едръ фасулъ съ малко орисъ, а сетнѣ мѣсо съ кестене, повечко кестене. Виждъ вече.

Стоилъ.

Бждете спокоенъ.

Грабо.

Сега ты, Кольо, трѣба да очесешъ коньтъ и да очистишъ *каляската*.

Кольо.

Почакайте; сега не ли приказвашъ на сеизиньтъ? (*Кольо изважда шапката та туря пакъ фесъ, и хвърля престилката*).
Заповѣдате. . . .